

25. 9. 2025

Draga, preljuba prihodnost!

Zelo rada bi te spoznala, zato ti pišem to pismo in te prosim, da mi, če boš mogla, odgovoriš na nekaj vprašanj.

Zelo me zanima, kdo si. Si nekdo, ki me bo že navsezgodaj zjutraj razveselil s toplim kakavom in s prvimi sončnimi žarki ali pa nekdo, ki mi bo povedal, da sem predolgo spala in bo moj dan zalil s težkimi dežnimi kapljami? Bova kmalu dobri prijatelji, ki bova čez čas skupaj pili kavo, ali največji sovražnici, ki se bova druga proti drugi borili v šolskih klopih in si uničevali dneve z grdimi pogledi?

Še sama ne vem, ali je vredno ugibati, kaj mi boš prinesla, saj nisem prepričana, ali lahko to spremenim. Veš, eni pravijo, da moramo opustiti življenje, ki smo ga načrtovali, da bi lahko sprejeli tebe - neznano, skrivnostno prihodnost. Drugi pa pravijo, da čas sam ne bo spremenil stvari, ampak jih moramo spremeniti mi. Jaz pa pravim, da se moramo za svojo prihodnost boriti, biti močni, pa nas boš kljub temu velikokrat presenetila s čim nepričakovanim, če sarkazem ne more spremeniti.

Zato me zanima tudi tvoj namen - prav tvoj - smisel za mene. Kaj bom počela v svojem življenju? Zaradi česa bo moje življenje težko in zaradi česa lepo? Kaj bo tisto, kar bo moje življenje naredilo vredno, sončno, polno?

Ko sem bila stara približno tri leta, sem si te predstavljala kot v knjigah. Živela bom na gradu, potem bo pome prišel princ na belem konju, srečno se bom poročila, dobila dojenčka, srečno bom živel, se srečno postarala in tudi srečno umrla. Kako se že končajo pravljice...? »In živel je srečno do konca svojih dni.« Ja, tako sem te videla pri svojih treh letih - kot čudovito pravljico.

Boljše vprašanje pa je, kako si te predstavljam zdaj. Kot pot, polno vzponov in padcev, srečnih in žalostnih trenutkov, rojstev in smrti. Zagotovo pa vem, da ne bom nikoli pozabila, kdo sem in kaj sem bila. Vem, da bom včasih izgubila svoj jaz, a upam, da mi ga boš ti vedno znova pomagala poiskati - v mojem srcu in v meni prebuditi človeka, kakršnemu pripadam ali pa bo on pripadal meni.

Vem, da se mi bo včasih svet enostavno podrl in da ga bom morala znova in znova postaviti. Velikokrat bom morala čez težke trenutke,

ko se bom oddaljila od bližnjih ali jih izgubila, in se bom morala postaviti na noge. Ko bom morala živeti sama in ne bo nikogar ob meni, ki bi me podpiral, a tudi take ovire bo treba premagati. Upam pa, da bom doživela tudi trenutke, v katerih bom pozabila na vse skrbi, se veselila in bila z ljudmi, ki jih imam rada, jih občudujem in se od njih učim, kako živeti.

Kaj pa boš ti prinesla svetu? Vsi si želimo, da bi prinesla mir, svobodo in prijateljstvo. Da bi se imeli vsi radi in da bi bil svet rožnat. A zaradi človeštva, kateremu pripadamo, tega najverjetneje ne boš mogla uresničiti, pa čeprav se boš trudila po svojih najboljših močeh. In hvala ti že samo za ta trud.

Mogoče pa mi na ta vprašanja sploh ne moreš odgovoriti, saj bom morala to ugotoviti sama - tako, da bom živela v tem trenutku in se prepustila, da me boš ti presenetila in me popeljala skozi življenje, ki ne bo vedno sladko, ampak bo včasih tudi grenko, kislo ali pa bo pustilo slab priokus. Vem pa, da me boš takrat ti opomnila, da me že čakaš v jutrišnjem dnevu, ki me bo peljal v neznano.

Nestrpno te pričakujem.

Hana Grilc